

Milost a skutky, ospravedlnění

Čl. 9 O ospravedlnění člověka

Za spravedlivé jsme před Bohem považováni toliko pro zásluhy našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista skrze víru, a ne pro naše skutky nebo zásluhy. Proto je ospravedlnění pouhou vírou naukou nejzdravější a plnou potěšení.

Čl. 10 O dobrých skutcích

Ačkoli dobré skutky, které jsou ovocem víry a následují po ospravedlnění, nemohou zahladit naše hříchy a obstát před přísným Božím soudem, jsou příjemné a přijatelné Bohu skrze Krista a vyvěrají z pravé a živé víry, takže skrze ně může živá víra být poznatelná tak zřetelně, jako se poznává strom podle ovoce.

Čl. 11 O nadbytečných skutcích

Učení o dobrovolných skutcích, přesahujících svým rozsahem, charakterem a hodnotou požadavky Božích přikázání, tj. o tak zvaných skutcích nadbytečných, nelze šířit bez opovázlivosti a neúcty. Neboť tím lidé prohlašují, nejen že činí Bohu to, co jsou učinit povinni, nýbrž že činí víc než je jejich povinnost, zatímco Kristus říká jasně: “Tak i vy, když učiníte všechno, co je vám přikázáno, řekněte: služebníci neužiteční jsme.”

Čl. 12 O hříchu po ospravedlnění

Ne každý hřích vědomě spáchaný po ospravedlnění, je hříchem proti Duchu svatému a tedy neodpuštělným. Proto se nemá odmítat jako nepřípustné pokání těch, kteří upadají do hříchu po ospravedlnění. I po obdržení Ducha svatého se můžeme vzdálit od dané milosti a upadnout ve hřích. Avšak z milosti Boží můžeme opět vstát a polepšit se. A proto je třeba zavrhnout učení těch, kteří říkají, že po celý život nemohou již hřešit, nebo těch, kteří odmítají možnost odpuštění pro ty, kdo činí opravdové pokání.

Jak jsme viděli v čl. 8 a znovu je zapsáno v čl. 9, je to Bůh, který zachraňuje člověka a umožňuje mu svobodně se rozhodnout. Člověk sám od sebe nemá sílu žít dobře podle Božích měřítek. Spasení je Boží dar. Spasení není odměnou za dobré jednání nebo jakoukoli lidskou snahu.

Z toho důvodu mluvíme o dobrých skutcích jako o ovoci víry, jako o něčem, co víru a ospravedlnění následuje a nepředchází. Tím se nechce říct, že lidé nevěřící nedělají nic dobrého, že jejich správné jednání není společensky prospěšné, že nám nemohou být příkladem v dobrých skutcích. To není předmětem těchto článků. Zde mluvíme pouze o tom, že dobré skutky nejsou základem našeho ospravedlnění před Bohem. Naše dobré jednání nás nezachrání – ani obětavost finanční, časová, společenská. Jediným zdrojem spásy a narovnáním vztahu mezi námi a Bohem je Boží milost.

Dobré skutky jsou odezvou na Boží milost a to odezvou interaktivní. To znamená, že křesťanský život stále znovu a znovu má zdroj své síly v Boží stále se obnovující milosti vůči člověku.

Nevěříme v různé úrovně víry a následování Krista, jsme přesvědčeni, že každý křesťan je volán za Bohem tak, aby jej následoval celou svou bytostí, plně se mu vydal a konal jeho vůli bez výhrad.

Bůh zůstává věrný i v čase, kdy my jsme nevěrní. Věříme, že Bůh odpouští člověku jeho hříchy i po té, co se již rozhodl Krista následovat. Mluví-li se o hříchu proti Duchu svatému, jsme si vědomi toho, že člověk může zhřešit i tak, že již pro něj není naděje na odpuštění. Je to pro nás vážné varování, jsme ale posláni zvěstovat evangelium o Božím odpuštění a nikoli odsouzení. Protože je naší zvěstí Boží milost jak pro ty, kteří ještě o milosti a spáse nic neslyšeli, tak pro ty, kteří již slyšeli, uvěřili, ale na své cestě zbloudili.